

отъ мене за помощъ, търси си на главѣ-тъ цѣръ....

— Това ли ся ваши-тъ добришы; това ли е вашѣ-тъ вѣра... Нека бѣде тѣй, клѣти вые Гръци! — отчаянно продума Петръ, и скоро врата-та ся тръснахъ задъ него.

Той вървѣше сега злочестый до толкосъ бърже, щото бы помислилъ нѣкой че бяга; сърдце му ся наливаше съ кръвъ, като си помисли, какъ тѣй немилостиво ся прѣзря отъ онзи, на кого-то толкосъ ся надѣваше; не мыслеше да има такыва хора, отъвнѣ предадени Богу и съвѣтъ святи, а отъ вѣтрѣ пълны съ злобѣ и чърнѣ душѣ.

— О! кой сега ще ми помогне, извика той спрѣнь, като ся удари силно въ чело-то, — кой! кога онзи, кой можеше и кой мя познава, сега си обръща гърба и не ще да мя погледне...

Скытающъ ся два цѣли дни гладенъ и жеденъ, наумява си най — сѣтиѣ пакъ за Василя, и начала да распытва за него. Долу подъ Варненскы-тъ высоки стѣны, дѣто ся вървѣше множество народъ и мекереджии, едва сполучи да познае едного пѣтника, отъ кого-то ся научи, че Василь и други кыраджии, е проводенъ да вози съ коля-та си потрѣбы за войскѣ-тъ въ Силистрѣ.

Той ся улови яко за тѣсъ послѣднѣ надѣждѣ